

Сонет 29 (переклад Тетяни Даніленко)

Вільям Шекспір

Коли в очах людей немилість долі,
Самотність, безталанний, пізнаю,
Стають глухими й небеса бездонні,
Коли я криком жереб свій кляну.
Бажаючи багатим бути в надії,
Чи одержимим дружбою із тим,
Чиє мистецтво є вершина мрії —
Я тішусь задоволенням малим...
В бажаннях цих себе я зневажаю,
Бо тільки ти в думках моїх живеш,
Як на світанку жайворон, співаю
Любов, що лине до небесних меж.
Я насолоду оберу кохання,
Ніж королів багатство і надбання.
травень 2022

Переклад Тетяни Даніленко